

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **SAZKA, a. s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, zastoupen Dr. JUDr. Miroslavem Zámiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 11/2008 – 86,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 11/2008 – 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 11/2008 – 86, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 11. 2007, č. j. 18168/07-1300-105163, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 6. 4. 2007, č. j. 140646/07/009511/4420, o vyměření vlastní daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2007 ve výši 12 102 705 Kč. Podle názoru městského soudu bylo pro závěr o důvodnosti či nedůvodnosti žaloby klíčové to, zda se ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) stala po 1. 4. 2006 znovu platnými a účinnými součástmi tohoto zákona, a to v důsledku novely zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách (dále jen „zákon č. 109/2006 Sb.“). Zákonem č. 109/2006 Sb. bylo zrušeno ust. § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým byla platnost uvedených ustanovení, tj. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani

z přidané hodnoty, omezena do 31. 12. 2004. Posouzení důvodnosti žaloby se podle městského soudu zužuje na posouzení otázky, zda ustanovení právního předpisu, o němž právní předpis stanovil, že ke konkrétnímu dni pozbývá platnosti, tento den prokazatelně nastal a ustanovení platnosti pozbylo, může znovu nabýt platnosti a účinnosti „jenom" tím, že ustanovení, na jehož základě předtím platnosti pozbylo, bylo následně jiným právním předpisem zrušeno. Na řešení této otázky je třeba nahlížet z obecnějších hledisek a tato právní otázka má podstatný ústavněprávní aspekt. Ust. § 113 zákona o dani z přidané hodnoty bylo k 1. 4. 2006 novelizováno zákonem č. 109/2006 Sb. Tento zákon je označen jako zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách. Z čl. XVII bod 2, který se týká § 113 zákona o dani z přidané hodnoty, však nelze žádným způsobem zjistit, jak se vztahuje k zákonu č. 106/2006 Sb. (správně č. 108/2006 Sb. - pozn. NSS) o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách"). Je tedy zřejmé, že minimálně v této části jde o tzv. „přílepek", tedy část právního předpisu, která zcela zjevně nesouvisí s předmětem právního předpisu, v rámci kterého byla Poslaneckou sněmovnou přijata. K problematice tzv. „přílepků" se v minulosti Ústavní soud vyjádřil především v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 77/06, kde vytýčil požadavky na právní řád a proces jeho tvorby. Závěry Ústavního soudu dále městský soud ocitoval a vyjádřil své přesvědčení, že těmto obecnějším požadavkům právní úprava novely zákona o dani z přidané hodnoty provedená zákonem č. 109/2006 Sb. nevyhovuje. V dané věci je však situace komplikovanější a pro adresáty právní normy nepřehlednější v tom, že zatímco přijetím zákona „přílepkovou" formou může být ohrožena přehlednost platné právní úpravy či nerespektován řádný proces jejího přijetí, v daném případě věci navíc došlo k tomu, že je sporným to, co vlastně bylo zákonodárnou mocí přijato, resp. to, jaké je vlastně právo (co je právem) po nabytí účinnosti zákona č. 109/2006 Sb. V systému tzv. psaného práva je základním předpokladem toho, aby bylo lze podle toho kterého právního předpisu postupovat, zveřejnění jeho obsahu. V dané věci však došlo k tomu, že teprve skrze právní argumentaci se činí závěr o tom, co je či není součástí platného právního řádu. To je se zřetelem k zásadám bezrozpornosti, předvídatelnosti či právní jistoty naprosto nepřípustné. Na tomto závěru nic nemění ani argumentace stěžovatele ústící v závěr, že není důvodu již jednou uveřejněný předpis ve Sbírce zákonů zveřejňovat znovu, pokud by měl v důsledku zrušení zrušovacího ustanovení znovu nabýt účinnosti. Vždy je třeba, aby bylo nesporné, které právní normy jsou platné a účinné a jaký je jejich obsah. Zajištění toho, aby byl obsah aktuálně platné a následně účinné právní normy znám jejím adresátům se totiž děje právě jejich publikací ve Sbírce zákonů a nelze právě s odkazem na požadavek seznatelnosti obsahu právních předpisů argumentovat tak, že postačí formální zveřejnění ve Sbírce zákonů v minulosti bez ohledu na to, zda případně norma v mezidobí nepozbyla dočasně platnosti. Pozbude–li právní předpis platnosti, přestává být součástí platného právního řádu. Pokud by bylo v době přijetí zákona o dani z přidané hodnoty úmyslem zákonodárce „pozastavit" působení předmětných ustanovení v tom směru, že mají být nadále součástí platného právního řádu, jistě by neoperoval pojmem platnosti ustanovení, ale termínem jejich účinnosti. Městský soud proto uzavřel, že od 1. 1. 2005 pozbyla ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty platnosti a přestala být součástí platného právního řádu České republiky. Neplatné ustanovení nemůže znovu nabýt platnosti a účinnosti tím, že následně dojde ke zrušení ustanovení, které pozbytí platnosti daného ustanovení upravovalo. Vedle požadavků na jednotnost, přehlednost a vzájemnou bezrozpornost právního řádu jako celku lze podle městského soudu argumentovat ust. § 3 odst. 1 a § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce

zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“). Pokud má obsahově shodná právní úprava v budoucnu opět platit, je třeba, aby poté, kdy byla zákonodárným sborem takto přijata, byla rovněž znovu vyhlášena uveřejněním jejího plného znění. Jen tak lze zaručit, že adresáti právní normy budou mít faktickou možnost se s jejím obsahem seznámit a bude nesporné, jaký je obsah právního předpisu, který je nadále platný. Takový stav pak nedává žádný prostor pro pochybnost o tom, jaký je obsah právního předpisu. Čl. XVII zákona č. 109/2006 Sb. nabyl platnosti dne 31. 3. 2006 a žádný z účastníků netvrdí, že by nebyl uveřejněn v plném znění. Jestliže však smyslem uveřejnění právních předpisů ve Sbírce zákonů má být to, aby se s jejich obsahem mohli jejich adresáti seznámit, pak požadavek uveřejnění plného znění právní normy nemůže být splněn zveřejněním nikoli obsahu právní normy, ale pouze „technických“ ustanovení, jejichž prostřednictvím má, podle mínění stěžovatele, norma vstoupit znovu v platnost. Proto nepostačuje, že bude uveřejněno, že se zrušuje dosud platné a účinné ustanovení o tom, že dříve platná právní úprava pozbývá platnosti. Neobstojí rovněž argument stěžovatele týkající se podobnosti postupu zákonodárce s postupem Ústavního soudu, pokud rozhoduje o zrušení jednotlivých právních předpisů, resp. některých jejich ustanovení. Stěžovatel srovnává nesrovnatelné. Moc zákonodárná není nadána oprávněními příslušejícími Ústavnímu soudu. Je–li Ústavním soudem shledáno zrušující ustanovení protiústavním, pak logickým důsledkem takového stavu musí být opětovná platnost „původního“ — předtím zákonem zrušeného ustanovení. To však nemá nic společného se situací, která v dané věci nastala. S odkazem na shora uvedené důvody dospěl městský soud k závěru, že ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění do 31. 12. 2004 se nestala platnou a účinnou součástí citovaného zákona v souvislosti s novelou provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. Z uvedeného závěru pak vyplývá nedůvodnost námitek, že při souběžné platnosti dvou různých úprav je nutno vycházet z právní úpravy pro stěžovatele výhodnější, neboť souběžná platnost různé právní úpravy nenastala.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že ust. § 113 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty nelze v žádném případě považovat za přechodné ustanovení, jak uvedl městský soud v napadeném rozsudku. Zákon o dani z přidané hodnoty obsahuje přechodná ustanovení v ust. § 111 a v § 113 je pak upravena odlišná účinnost některých ustanovení tohoto zákona. V dané věci je problematika tzv. přílepků použita nedůvodně. V této souvislosti stěžovatel ocitoval nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 77/06 a také část vládního návrhu předmětné novely zákona o dani z přidané hodnoty. Zákon č. 109/2006 Sb. zcela jasně souvisí se zákonem o sociálních službách a rovněž se zákonem o dani z přidané hodnoty. Čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. není přílepkem, ale v daném kontextu se může jednat pouze o určité překročení intenzity pozměňovacího návrhu s tím, že by bylo možné hovořit o tzv. „legislativním jezdci“, který je považován i Ústavním soudem za ústavně konformní formu pozměňovacího návrhu. Z tohoto důvodu je právní posouzení věci městským soudem nesprávné a ze stejného důvodu nelze akceptovat jako správný jeho názor, že právní úprava novely zákona o dani z přidané hodnoty provedená zákonem č. 109/2006 Sb. nevyhovuje obecným požadavkům na právní úpravu týkající se legislativního procesu. Stěžovatel je toho názoru, že je namístě aplikovat teleologický výklad, pomocí něhož lze dovodit, že jednoznačným úmyslem zákonodárců

při přijímání novely zákona o dani z přidané hodnoty bylo vybrané loterie a jiné podobné hry od daně z přidané hodnoty osvobodit s nárokem na odpočet daně.

Stěžovatel vyslovil souhlas s městským soudem, že princip právního státu zahrnuje požadavek na právní jistotu, jasnost, předvídatelnost a určitost práva a v této souvislosti citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 16/93, ze dne 12. 4. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 43/93, a ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 109/07. Stěžovatel se domnívá, že jeho výklad zákona o daní z přidané hodnoty je v souladu s výše uvedenými ústavními kautelami a že finanční orgány, a po té i městský soud, nesprávně aplikovaly jednoduché právo. Pokud by připustil, což tímto nečiní, že novelizaci zákona o dani z přidané hodnoty provedenou zákonem č. 109/2006 Sb., lze vykládat vícerým způsobem, pak je namístě důrazně aplikovat obecný princip, že finanční orgány jsou povinny vždy volit výklad příznivější pro daňový subjekt, tj. výklad zastávaný stěžovatelem, a to že u vybraných loterií a jiných podobných her lze uplatňovat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. V této souvislosti stěžovatel ocitoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 – 64, a nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV.ÚS 666/02, a ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 56/05. O tom, že v daném případě není výklad zastávaný městským soudem jediným možným, svědčí to, že v totožné věci z hlediska právního posouzení Krajský soud v Plzni rozhodl ve prospěch provozovatele loterie (viz rozsudek č. j. 30 Ca 3/2008 — 111). Stěžovatel dále uvedl, že v daném případě není možné s ohledem na skutečnost, že ve Sbírce zákonů nebylo vydáno úplné znění zákona o dani z přidané hodnoty, stanovit obsah právní normy bez použití právní argumentace. Novela zákona o dani z příjmů byla provedena způsobem, který by mohl mít za následek spornost o tom, co vlastně bylo zákonodárci přijato, avšak tuto skutečnost nelze přičítat k tíži stěžovatele. Je tedy nutné zabývat se právě právní argumentací za použití všech možných dostupných interpretačních pomůcek, jako je např. teleologický výklad, který však městský soud při svém rozhodování zcela opomenul. Pro posouzení daného sporu není rozhodující úmysl zákonodárce při přijímání zákona o dani z přidané hodnoty, ani to, že od 1. 1. 2005 nabylo účinnosti ust. § 51 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, ale úmysl zákonodárce, kterým byl veden při schvalování zákona č. 109/2006 Sb. Tímto úmyslem se městský soud vůbec nezabýval i přesto, že ho stěžovatel podrobně v žalobě rozebral. Pokud by se jím totiž zabýval, musel by dojít k závěru, že zákonodárce si byl plně vědom toho, že navrhované ustanovení týkající se zrušení ust. § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty uvede znovu v platnost ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty.

Stěžovateli není zřejmé, proč městský soud v napadeném rozsudku používá argumentaci o pravomoci Ústavního soudu, neboť nikdy netvrdil, že v daném případě je (bylo) ust. § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty nezákonné, resp. v rozporu s ústavním pořádkem. Městský soud tak reagoval na zcela jiné skutečnosti, než které byly stěžovatelem v soudním řízení vzneseny. Naopak se v odůvodnění napadeného rozsudku zaobírá skutečnostmi, které nejsou předmětem soudního sporu jako je např. pravomoc daná Ústavnímu soudu Ústavou místo toho, aby odůvodněně zhodnotil, zda a z jakého důvodu mohlo či nemohlo dojít přijetím zákona č. 109/2006 Sb. k rehabilitaci dotčených ustanovení. Zákonodárce, ať už z jakýchkoli pohnutek, platně zrušil derogační ust. § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, které omezovalo platnost ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Jeho úmysl je jasně patrný z

legislativního procesu při přijímání zákona č. 109/2006 Sb. V tomto případě jednoznačně dochází k rehabilitaci ustanovení dotčených ust. § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, tedy k rehabilitaci citovaných ustanovení, neboť není dán žádný zákonný důvod, proč by v případě zrušení derogačního ustanovení mělo dojít k různým následkům jenom z toho důvodu, že je provedl jiný subjekt — zákonodárce místo Ústavního soudu. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel trvá na tom, že novelou zákona o dani z přidané hodnoty provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. došlo k úplné rehabilitaci ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, jejichž platnost byla v minulosti s ohledem na tehdy platnou právní úpravu omezena zrušeným ust. § 113 písm. b) citovaného zákona. K této rehabilitaci přitom došlo plně v souladu s judikaturou Ústavního soudu. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovalo, že stížní námitky jsou obdobné námitkám uplatněným v žalobě, s nimiž se městský soud vypořádal. V obdobné věci již rozhodoval i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 58/2008 - 65, v němž shledal argumentaci, že bylo-li zákonem č. 109/2006 Sb. změněno ust. § 113 zákona o dani z přidané hodnoty tak, že bylo vypuštěno pozastavení účinnosti ust. § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, pak toto ustanovení nabylo zpět účinnosti, jako nesprávnou. V dané věci se jedná striktně o posouzení právní otázky a napadáno je její nesprávné posouzení městským soudem, proto se finanční ředitelství více k dané problematice nevyjádřilo a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Přestože stěžovatel výslovně v kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jak mu ukládá ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Jedním z principů, které vylučují libovůli při rozhodování a představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit. Odůvodnění soudního rozhodnutí, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem soud postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, oba dostupné na http://nalus.usoud.cz).

Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 (dostupný na www.nssoud.cz), lze za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost *„považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve*

vztahu k výroku jednoznačné“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75 (dostupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud z kasační stížností napadeného rozsudku *„jednoznačně nevyplývá, které právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení byla městským soudem aplikována, není přezkoumatelné, zda aplikoval správné a účinné ustanovení toho kterého právního předpisu. Z tohoto důvodu není ani zřejmé, podle kterých ustanovení právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Napadený rozsudek městského soudu tudíž nesplňuje požadavek srozumitelnosti a přezkoumatelnosti kladený na soudní rozhodnutí.“*

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud primárně posuzoval ústavní konformitu novely zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. a v této souvislosti odkázal na nález pléna Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06 (publikován pod č. 37/2007 Sb.) Takovému postupu samozřejmě nelze nic vytknout, neboť soud je oprávněn posuzovat soulad aplikovaných norem s ústavním pořádkem (srovnej čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Ústavní soud v citovaném nálezu judikoval, že novela zákona mající charakter „přílepku“ v materiálně nazíraném právním státě není dostatečně předvídatelným konzistentním pramenem práva, porušuje principy tvorby souladného, přehledného a předvídatelného práva, které Ústavní soud již dříve spojil s atributy demokratického právního státu, tj. je protiústavní. Proto „přílepek“ nemůže být v souladu s ústavním pořádkem. Dospěl-li tedy městský soud v dané věci k závěru, že předmětná novela zákona o dani z přidané hodnoty je ve smyslu citovaného nálezu „přílepkem“, tj. předpisem, který nebyl přijat ústavně konformním způsobem, bylo jeho povinností postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a předložit věc Ústavnímu soudu. To však neučinil a bez dalšího aplikoval novelizované ust. § 113 zákona o dani z přidané hodnoty. Odůvodnění napadeného rozsudku je proto v části, ve které městský soud dovodil, že čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. byl protiústavním „přílepkem“, v rozporu s výrokem o zamítnutí žaloby. Zamítavému výroku odpovídá odůvodnění pouze v části týkající se otázky, zda se ust. § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty v důsledku novelizace ust. § 113 téhož zákona opět stala součástí platného právního řádu. V této souvislosti je nutno uvést, že městský soud postavil stěžovatele do nelehké pozice, neboť nejednoznačné odůvodnění napadeného rozsudku spočívající na vnitřně rozporných právních hodnoceních mu brání v tom, aby formuloval své námitky dostatečně přesně a určitě a směřoval je výlučně proti důvodům, které byly pro rozhodnutí městského soudu ve věci relevantní.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Jelikož závěry obsažené v napadeném rozsudku nelze věcně přezkoumat, nezabýval se Nejvyšší správní soud námitkami obsaženými v kasační stížnosti.

Proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu